

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **Ing. M. D.**
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Štefánikem, Ph.D.
sídlem Petrská 1136/12, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. 105860/2017/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. 105860/2017/KUSK, a rozhodnutí města K ze dne 26. 7. 2017, č. j. KOU-2068/2017, se zrušují v části, ve které nebyla žalobkyni poskytnuta informace o výši celkové pohledávky města za subjektem, se kterým byla uzavřena „Dohoda o plnění dluhu ve splátkách (usnesení č. 67/2017)“ schválená dne 28. 6. 2017 usnesením zastupitelstva města K č. 86/2017.
- II. Městu K se ukládá povinnost poskytnout žalobkyni ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informaci o výši celkové pohledávky města za subjektem, se kterým byla uzavřena „Dohoda o plnění dluhu ve splátkách (usnesení č. 67/2017)“ schválená dne 28. 6. 2017 usnesením zastupitelstva města K č. 86/2017.
- III. Ve zbývajícím rozsahu se žaloba zamítá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný pouze formálně změnil výrok rozhodnutí města K (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 26. 7. 2017, č. j. KOU-2068/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve zbytku žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt částečně odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 205/2017 Sb. (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Poskytnutí požadované informace bylo odmítnuto v části týkající se výše celkové pohledávky povinného subjektu na nájemném za pronájem jím vlastněným (obecním) bytě, a dále v části týkající se osobních údajů osoby, která toto nájemné povinnému dluží subjektu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný nad rámec prvostupňového rozhodnutí odmítl žádost žalobkyně i z důvodu podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, čímž jí odepřel právo na odvolání. Pokud by byl tento důvod uveden již v prvostupňovém rozhodnutí, žalobkyně by proti němu v podaném odvolání brojila s tím, že požadovanou informaci povinnému subjektu neposkytl dlužník (nájemce), ale že tuto informaci znal povinný subjekt ze své činnosti jako pronajímatel.
3. Žalobkyně dále namítá, že test proporcionality měl provést již povinný subjekt, kterému jsou blíže známy okolnosti konkrétního případu, nikoliv až žalovaný v odvolacím řízení. Rovněž tímto postupem vznikla žalobkyni újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. K samotnému testu proporcionality žalobkyně uvedla, že v posuzovaném případě převažuje zájem veřejnosti na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky nad ochranou soukromí dlužníka. Žalobkyně poukázala na existenci registru dlužníků podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), z něhož jsou údaje o dlužnících dostupné širokému okruhu právnických osob. Poskytnutí informace o celkové výši dluhu považuje žalobkyně za „velmi malý“ zásah do soukromí dlužníka.
4. Žalobkyně dále napadá závěr žalovaného, že by žalobkyně osobní údaje o dlužníkovi bez dalšího zveřejnila „pro kohokoliv“ na internetu. Žalobkyně si je přitom vědoma svého postavení a odpovědnosti správce osobních údajů, pokud by údaje o dlužníkovi dále zpracovávala.
5. Žalobkyně rovněž brojí proti právnímu názoru správních orgánů, že údaj o dluhu není údajem o příjmu veřejných prostředků z důvodu, že dluh nebyl prominut. Žalobkyně uznává, že uzavřením dohody o plnění dluhu ve splátkách přestává být dluh jednorázově vymahatelný. V kontextu práva na informace ovšem žalobkyně považuje za podstatné, že dluh byl již jednou vymahatelný a představoval tak příjem veřejných prostředků. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011-121 (dostupný stejně jako všechna zde uváděná rozhodnutí na www.nssoud.cz).

6. Dle žalobkyně měly správní orgány pronajímaný byt, jehož se požadované informace týkaly, alespoň obecně charakterizovat (např. uvedením počtu místností, rozměrů bytu, popisem základního vybavení). Chybějící údaj o adrese mohly správní orgány nahradit údajem z cenové mapy nebo uvedením obvyklé výše nájmů v dané lokalitě.
7. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu uložil povinnost poskytnout požadovanou informaci „o výši celkové pohledávky města na nájemném za pronájem nemovitosti: byt ve vlastnictví města K v budově č. p. X ve městě K, a jméno a příjmení nájemce“.
8. Žalobkyně k žalobě přiložila kopii zápisu č. 7 ze zasedání zastupitelstva města K ze dne 28. 6. 2017. Usnesením č. 86 zastupitelstvo schválilo „Dohodu o plnění dluhu ve splátkách (usnesení č. 67/2017)“ (dále též „dohoda“) mezi městem K a anonymizovaným subjektem (bod 4. 7. programu zasedání).

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný shrnul průběh správního řízení, odcitoval rozhodnou právní úpravu a konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že by sdělení osobních údajů o dlužníkovi přispívalo k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dostupný na www.nalus.usoud.cz). Dle žalovaného nejsou osobní údaje dlužníka a výše dluhu informacemi veřejného zájmu. Informace o nakládání s veřejnými prostředky žalobkyně obdržela. Námitky týkající se neposkytnutí informace o celkové výši dluhu žalobkyně v odvolání neuplatnila, proto se jimi nemusel žalovaný v napadeném rozhodnutí zabývat.
10. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které argumentovala obdobně jako v žalobě.

IV. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud po zhodnocení, že žaloba je přípustná, byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Při aplikaci § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím (ve znění zákona č. 111/2019 Sb. jde o odst. 5), tj. při uložení povinnosti poskytnout požadovanou informaci, rozhodl soud podle právní úpravy účinné v době jeho rozhodování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018–57, bod 45).
12. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaný na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud zároveň nepovažoval za nezbytné jednání nařizovat, neboť rozhodné skutečnosti jsou zjiitelné z obsahu předloženého správního spisu.

V. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

13. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
14. Žalobkyně dne 11. 7. 2017 požádala o poskytnutí informací týkajících se dohody o plnění dluhu ve splátkách, kterou zastupitelstvo města K schválilo dne 28. 6. 2017. Žalobkyně požadovala informaci o „výši nájmu, výši celkové pohledávky města (dluhu), dohodnutou výši

(měsíčních?) splátek a jméno/příjmení nájemce včetně vyjádření, ke kterým majetkům města se předmětný dluh váže.“ V zápatí žádosti žalobkyně uvedla, že poskytnuté informace budou automaticky zveřejněny na internetové stránce www.X.cz.

15. Následně povinný subjekt sdělením ze dne 26. 7. 2017, č. j. KOU-1944/2017, poskytl žalobkyni informaci o výši měsíčního nájemného (974 Kč měsíčně) a o výši splátky dlužné částky (1 000 Kč měsíčně), přičemž předmět nájmu vymezil jako „budova č. p. X“. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt odmítl poskytnout informaci o výši celkové pohledávky města za fyzickou osobou, se kterou byla uzavřena dohoda, a o jméně a příjmení této osoby s odůvodněním, že jde o osobní údaje ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále povinný subjekt uvedl, že se v daném případě nejedná o informace týkající se příjemce veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, protože dluh nebyl dlužníkovi prominut, nýbrž bylo pouze domluveno jeho plnění ve splátkách.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Uvedla, že dohoda se týkala dluhu vzniklého „nedodržením platebních povinností nájemce nějakého objektu, který je v majetku města K“. Dle názoru žalobkyně je třeba - bez ohledu na skutečnost, zda byla dlužná částka prominuta - dlužníka považovat za příjemce veřejných prostředků a požadované informace poskytnout.
17. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný formálně změnil výrok prvostupňového rozhodnutí. Ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že odmítnutí se týkalo informací o jméně a příjmení dlužníka, ostatní informace byly poskytnuty. Dohodu o splátkách nájemného žalovaný nepovažoval za poskytnutí veřejných prostředků. Dále konstatoval, že ochrana dlužníkovy soukromí má vyšší prioritu než žalobkynino právo na informace.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Z formulace žalobního petitu (návrhu) vyplývá, že jádrem sporu jsou tyto dvě otázky: Jednak zda měl povinný subjekt žalobkyni poskytnout informaci o celkové výši své z nájmu jím vlastněného bytu, a dále zda měl poskytnout informaci o jméně a příjmení osoby, která má na tomto nájemném dluhu. Soud tyto otázky zhodnotil následovně:

Informace o celkové výši pohledávky

19. Pohledávka (majetkové právo) obce za dlužníkem náleží mezi veřejné prostředky, se kterými je obec povinna nakládat účelně a hospodárně [srov. § 38 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění zákona č. 263/2019 Sb.]. Právě žádost o informaci ohledně určité obecní pohledávky je jedním z nástrojů, kterým mohou občané obce kontrolovat, zda jsou obecní pohledávky spravovány účelně a hospodárně, tedy zda dlužníci obce plní své závazky řádně a včas.
20. Ve vztahu k dohodě o plnění dluhu ve splátkách žalobkyně požadovala informaci jednak o celkové výši pohledávky (dluhu), jednak o výši měsíční splátky dlužné částky. Zatímco výši měsíční splátky povinný subjekt žalobkyni bez dalšího sdělil, informaci o celkové výši pohledávky odmítl poskytnout s tím, že jde o údaj týkající se soukromí fyzické osoby. Tento závěr považuje soud za nesprávný a nelogický. Informaci o celkové výši dlužné částky (stejně jako informaci o výši měsíční splátky) totiž není možné spojit s konkrétní osobou dlužníka, a nejedná se tudíž o informaci týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby ani osobní údaj ve smyslu § 8a odst. 1 zákona o

svobodném přístupu k informacím. Poskytnutím informace o výši obecní pohledávky nemohl povinný subjekt nijak zasáhnout do soukromí dlužníka, a proto měl požadovanou informaci žalobkyni poskytnout. Pro úplnost soud podotýká, že jiný zcela zjevný důvod pro odmítnutí této požadované informace neshledal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010–86, bod 38).

21. Neobstojí názor žalovaného, že otázkou neposkytnutí informace o celkové výši pohledávky se nebylo třeba zabývat, protože žalobkyně svým odvoláním brojila pouze proti neposkytnutí informace o jménu a příjmení dlužníka. Ačkoliv bylo odvolání velmi stručné a obecně formulované, žalobkyně v něm jasně vymezila, jaké informace požadovala a jaké informace jí nebyly poskytnuty. Z obsahu odvolání tudíž bylo zřejmé, že žalobkyně brojila také proti neposkytnutí údajů o celkové výši dluhu vzniklého na nájemném (což je pouze jiný způsob pojmenování údaje o pohledávce pronajímatele). V tomto rozsahu se tedy měl žalovaný odvoláním také zabývat [srov. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 20 odst. 4 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím], a tedy byl povinen vyhodnotit, zda informace o celkové výši dluhu za nájem bytu (resp. o celkové výši pohledávky pronajímatele téhož bytu) měla být povinným subjektem poskytnuta či nikoliv. Jak soud uvedl v předchozím odstavci, důvod pro neposkytnutí informace zde zjevně dán nebyl.
22. Není pravdou, co tvrdí žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, že s výjimkou informace o jméně a příjmení dlužníka byly ostatní požadované informace poskytnuty. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je jasně seznatelné, že žádost žalobkyně byla odmítnuta i v rozsahu týkajícím se informace o celkové výši pohledávky. I v tomto rozsahu tedy bylo třeba výrok prvostupňového rozhodnutí doplnit.
23. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že v rozsahu údajů o výši dlužného nájemného (potažmo o pohledávce povinného subjektu z nájmu) nebyly dány důvody odmítnutí žádosti, a proto v tomto rozsahu napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a nařídil povinnému subjektu tuto informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Informace o jméně a příjmení dlužníka (nájemce)

24. Podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Těmito předpisy jsou podle právní úpravy účinné v době rozhodování soudu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“) a zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů. Podle právní úpravy účinné v době rozhodování žalovaného však tímto předpisem byl zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, účinný do 25. 5. 2018 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).
25. Na základě jména a příjmení (ve spojení se znalostí čísla popisného pronajímané bytu) by bylo možné dlužníka-fyzickou osobu přímo identifikovat [srov. čl. 4 odst. 1 GDPR; § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů] a případně ho kontaktovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148). Jde proto o osobní údaje podléhající požadavkům na ochranu stanoveným v GDPR. Soud se proto nejprve

zabýval otázkou, zda lze na posuzovanou věc vztáhnout některou z výjimek ze zásady ochrany osobních údajů.

26. Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle odst. 3 téhož ustanovení se základní osobní údaje poskytnou pouze v rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
27. Žalovaný i povinný subjekt správně vyhodnotili, že dlužník by se ocitl v postavení příjemce veřejných prostředků pouze v případě, že by mu byl dluh prominut (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008–155; věcně se sice jednalo o prominutí daně, nicméně nosné závěry jsou analogicky použitelné i na nyní posuzovanou věc). V nyní posuzované věci přitom nedošlo k prominutí dluhu, ale toliko ke sjednání plnění dluhu ve splátkách. Závazek dlužníka vůči obci tudíž nezanikl, jen se modifikoval způsob jeho splnění. Dlužníkovi nebyla prominuta určitá platební povinnost a nestal se tak „pasivním“ příjemcem veřejných prostředků. Proto se na něj nevztahovala výjimka z ochrany osobních údajů ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který se z tohoto důvodu na posuzovanou věc neaplikuje.
28. S žalobkyninou interpretací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 2 As 132/2011–121, se soud ztotožňuje pouze potud, že předmětná pohledávka obce za dlužníkem náleží mezi veřejné prostředky (viz odstavec 20 výše). Zmiňovaný rozsudek se ovšem vůbec netýkal poskytnutí jména a příjmení příjemce veřejných prostředků, jednalo se o poskytnutí informací, zda byly do rozpočtu obce přijaty úhrady pokut a exekučních nákladů od obchodní společnosti. Z toho důvodu nejsou jeho závěry pro nyní posuzovanou věc zcela příléhavé. Úvaha žalobkyně, že vymahatelnost pohledávky nastává „poskytnutí veřejných prostředků“ (bod V. žaloby), je nesprávná, neboť otázka vymahatelnosti pohledávky nijak nesouvisí s tím, zda je dlužník zároveň příjemcem veřejných prostředků.
29. Lze tedy uzavřít, že dlužník povinného subjektu z titulu nájmu obecního bytu není subjektem ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, tudíž výjimka ze zásady ochrany osobních údajů ve smyslu tohoto ustanovení se na nyní posuzovanou věc neužije.
30. Na tomto místě nelze pominout, že žalovaný doplnil výrok prvostupňového rozhodnutí i o odkaz na § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, který se v projednávané věci neaplikuje. Tato dílčí nepřesnost však sama o sobě nemá na správnost napadeného rozhodnutí vliv. Podstatné je, zda odmítnutí informace ob stojí z hlediska ochrany soukromí fyzické osoby (§ 8a zákona o svobodném přístupu k informacím), na němž je postavena nosná část odůvodnění napadeného rozhodnutí.
31. Jak bylo naznačeno výše, právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní, a pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, je nutno tato dvě kolidující práva poměřit a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Jinak řečeno, každý subjekt, který je povinnou osobou ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, se musí před každým poskytnutím informace týkající se osobních údajů vypořádat se skutečností, zda takové poskytnutí informací nepředstavuje zásah do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života. V případě osoby, která má

pronajatý obecní byt a která za tento nájem dluží, by zveřejnění jejího jména a příjmení zásah do soukromého života nepochybně představovalo, zvláště v poměrech malého města s necelými 2 000 obyvateli (dle údajů ČSÚ veřejně dostupných na <https://www.X.cz/X> měl povinný subjekt v roce vydání napadeného rozhodnutí registrovaných 1882 obyvatel). Proto je třeba v rámci porovnat, zda zájem na zachování soukromí dlužného nájemce převažuje nad zájmem veřejnosti na informaci o jménu a příjmení tohoto dlužného nájemce.

32. Zde soud považuje za vhodné poukázat na tzv. modifikovaný test proporcionality, jak jej vymezil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 10 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a dále v nálezu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16 (dále jen „platové nálezy ÚS“), v nichž dovodil: *„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:*

a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;

b) informace samotná se týká veřejného zájmu;

c) žadatel o informaci plní úkoly či posláním dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačho psa“;

d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“

33. Zdejší soud si je vědom, že výše citovaný závěr z platových nálezů ÚS se týkal primárně aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, které se (jak bylo vyloženo v odstavcích 27 až 29 výše) na nyní projednávanou věc neaplikuje. Na druhou stranu: Jestliže Ústavní soud vymezil podmínky, kdy nesplnění byť i jedné z nich postačí pro odmítnutí poskytnutí informace o platu zaměstnance veřejného sektoru (příjemce veřejných prostředků), pak tím spíše nesplnění některé z těchto podmínek musí postačovat pro odmítnutí informace o jménu a příjmení osoby, která ani příjemcem veřejných sektorů není. Z tohoto důvodu má soud za to, že modifikovaný test proporcionality vymezený platovými nálezy ÚS lze přiměřeně použít i na nyní posuzovanou věc, kdy se požadovaná informace netýká příjemce veřejných prostředků.
34. Z hlediska poměrování kolize mezi právem dlužníka obce (povinného subjektu) na zachování soukromí na straně jedné a právem žalobkyně na poskytnutí informace ve veřejném zájmu na straně druhé soud nemohl přehlédnout, že žalobkyně ve své žádosti o poskytnutí informace (ani později v odvolání či v žalobě) nijak nespecifikovala, co ji k podání žádosti o informace motivovalo a proč chce údaj o jménu a příjmení dlužícího nájemce znát. Jakkoli uvedení účelu žádosti nepatří mezi její povinné náležitosti (srov. § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím), tak to nic nemění na tom, že pokud tento účel není dostatečně zdůvodněn, pak lze podstatně hůře nalézt dostatečné argumenty k tomu, jak by poskytnutí informace mohlo přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu.
35. Žalobkyně sice v žádosti uvedla, že informace poskytnutá veřejným subjektem bude automaticky zveřejněná na internetové stránce www.informaceprovsechny.cz, soudu však není zřejmé, jaký relevantní přínos pro diskusi o věcech veřejného zájmu by mělo

zveřejnění informace o jménu a příjmení osoby dlužící městu za nájem obecního bytu. Soud podotýká, že mu jsou známy závěry nedávného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29, v němž bylo ve vztahu k záměru zveřejnit poskytnuté informace na internetu uvedeno následující: *„Avizovaný záměr žadatele o informace zveřejnit poskytnuté informace na veřejně přístupném úložišti dat, který umožní široké veřejnosti o těchto informacích vést diskusi, je dostatečný pro splnění podmínky přispět těmito informacemi k diskusi o věcech veřejného zájmu; postačuje totiž pouze racionální potenciál vzniku či rozvoje veřejné diskuse. Zároveň nelze trvat na tom, aby žadatel takto získané informace sám přímo explicitně hodnotil či analyzoval; jejich zveřejnění je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou.“* Citovaný rozsudek se ovšem týkal žádosti o informaci o platech a odměnách zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky, přičemž zdejší soud považuje za obecně známou skutečnost (notorietu), že mnozí ze zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky jsou veřejně známí, a to zejména kvůli některým svým kontroverzním jednáním či vyjádřením v médiích. V tomto kontextu bylo zcela logické, že Nejvyšší správní soud vyhodnotil veřejné shromažďování informací o těchto osobách na veřejně přístupném internetovém úložišti jako „racionální potenciál k rozvoji veřejné diskuse“. V nyní souzené věci je však situace diametrálně odlišná, neboť předmětem informace mají být údaje o dlužném nájemci z malého města. V takové situaci považuje soud za žádoucí, aby žádost o poskytnutí informace obsahovala alespoň elementární vysvětlení toho, jakou přidanou hodnotu či přínos pro veřejnou diskusi může mít zveřejnění jména a příjmení o tomto dlužném nájemci. Z tohoto hlediska však žádost žalobkyně (stejně jako její odvolání či žaloba) žádné upřesňující vysvětlení neobsahovala. V tomto směru soud nepovažuje za relevantní ani žalobkyní zmiňované „registry dlužníků“, které slouží prodávajícím výhradně k předcházení podvodnému jednání a k posouzení schopnosti a ochoty spotřebitele splnit jeho smluvní závazky [tedy posouzení jeho bonity, platební morálky a důvěryhodnosti, srov. § 20z odst. 2 a § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele], a tedy je nelze bez dalšího vztahovat na činnost obcí při pronajímání svých nemovitostí. Navíc ani zveřejnění údajů v registru dlužníků nemusí být vždy zcela v souladu s povinnostmi věřitelů (podnikatelů) coby správců osobních údajů svých dlužníků, proto odkaz na zmiňovanou databázi nemůže bez dalšího představovat garanci řádného zpracovávání osobních údajů. Pokud jde o žalobkyní zmiňované „cenové mapy“ a rozdíly v cenách za pronájmy nemovitostí v určitých městských lokalitách, pak z tohoto hlediska jistě může k diskusi o věcech veřejného zájmu přispět údaj o výši nájmu a potažmo i dluhu na něm (což soud vyhodnotil jako informaci hodnou poskytnutí – viz odstavce 19 až 23 výše), nikoliv však již údaj o jménu a příjmení dlužícího nájemce.

36. Soud tedy uzavírá, že z obsahu podání žalobkyně v průběhu soudního ani správního řízení nedovozuje nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že by znalost jména a příjmení osoby, která povinnému subjektu dluží za nájem, mohla přispět veřejné diskusi. Ani z obsahu správního spisu nelze nijak dovodit, že by dlužící nájemce měl být veřejně činnou osobou, ani že by jí povinný subjekt nějak nápadně zvýhodňoval oproti jiným svým dlužníkům či jiným osobám, s nimiž má uzavřen obdobný smluvní vztah. Samotnou skutečnost, že povinný subjekt uzavřel se svým dlužníkem dohodu o splátkách, nelze bez dalšího považovat za nedůvodné favorizování jednoho občana či za rezignaci na vymáhání dluhu. Za těchto okolností soud konstatuje, že poskytnutí informace o jménu a příjmení dlužníka by z hlediska testu proporcionality (za přiměřeného použití výše citovaných platových nálezů ÚS) neobstálo hned v prvním kroku. Žalovaný ani povinný subjekt proto

nepochybili, pokud shledali, že právo žalobkyně na informaci ve veřejném zájmu nepřevažuje na právem dlužníka na zachování soukromí. V tomto rozsahu je tedy žaloba nedůvodná.

37. Soud nicméně dává žalobkyni částečně za pravdu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je poměrně stručné a test proporcionality je zde proveden značně obecně, či spíše jen „náznakem“. Konstatování žalovaného, že osobní údaje o dlužníkovi nejsou pro výkon žalobkynina práva nezbytné a jejich sdělení je způsobilé poškodit soukromí dlužníka, působí na první pohled poněkud úsečně a jistě si lze představit lepší způsob vypořádání. To však nic nemění na tom, že tento závěr je v konečném důsledku správný, neboť jak bylo podrobněji vysvětleno v předchozím odstavci, vzhledem k nedostatečnému vymezení účelu žádosti nelze nalézt dostatečnou oporu pro argument, že by samotné poskytnutí informace o jménu a příjmení dlužníka povinného subjektu mohlo přispět k diskuzi ve veřejném zájmu. Ostatně i Ústavní soud ve zmiňovaných platových nálezech konstatoval, že ve vztahu k odůvodnění výsledku aplikace testu proporcionality v oblasti práva na informace nelze na správní orgán vznášet přehnané požadavky, ale postačí, pokud v odůvodnění rozhodnutí učiní alespoň elementární a bezformální úvahu, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti. Soud má za to, že těmito požadavkům napadené rozhodnutí jako celek dostalo, a to i navzdory občasné jazykové neobratnosti jeho odůvodnění.

VII. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu částečně důvodnou. V rozsahu vymezeném ve výroku I. proto zrušil podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím napadené i prvostupňové rozhodnutí. V témže rozsahu soud výrokem II uložil povinnému subjektu v souladu s § 16 odst. 4 větou druhou zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout žalobkyni požadovanou informaci. Lhůtu ke splnění této povinnosti stanovil v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, což odpovídá lhůtě pro poskytnutí informace dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím.
39. Ve zbytku soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok III).
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 větou druhou s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná z 50%, stejně jako žalovaný. Vzhledem ke stejnému poměru úspěchu ve věci soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu